

Հրանտ Մաթևոսյան

Դիմանալ և դիմակայել է պետք

Մեր հասարակությունը մարդակեր հասարակություն է, մենք այդ հասարակությունից ծնված ժողովուրդ ենք և դեպի մարդասիրություն ճեղք ենք բացում, հաճախ տեսնում ենք, որ մեր ճանկերը մարդակերի ճանկեր են, մեզ մարդասիրությամբ չեն օժտել, և եթե ինքնասնուցմամբ կարողանանք ազգակցվել այս մեծ ու լույս աշխարհին, այդ արդեն իսկապես կյանքի և մեր հաղթանակը կլինի:

ՀՐԱՆՏ ՄԱԹԵՎՈՍՅԱՆ

– Դուք Ձեր ողջ գրականությամբ մեր կտրված-ոչնչացված-էրոզված անտառն եք վերականգնում իր կենդանիներով-մարդկանցով, ծառերը մեկիկ-մեկիկ նորից տնկում ու գորգուրում: Այսօր, իհարկե, այդ ծառերը, թփերը, կենդանիները, տերերը իրենց տեղերում չեն, Ռոստոմի հրացանն առել, գնացել հայոց սուրբ հողն են պաշտպանում: Ուրեմն ինչքան կերպար ստեղծել, այնքան հայով-զինվորով մեզ շատացրել, ուժեղացրել եք: Գիտենք, որ այս կուտակված սև ամպերը բացելու են խանձարուրները, իրենց արևի տան, գնացածներն էլ ես են գալու իրենց ծառայությանը, իրենց նոր առօրյային: Պարզապես նորից երեխաներ են որբանալու, կանայք՝ այրիանան, փողոցում իրենց միակ ոտքը քարշ տվող մարդիկ հայտնվեն, շատերին էլ երբեք չենք տեսնելու: Մեծ հաշվի առաջ դա մեր փո՞քը հաշիվն է:

– Ո՞՛Շ: Ոչ մի երեխա չպիտի որբանա:

Արդարության մեկ հատիկ շասված խոսքի փոխարեն տես ի՞նչ ճիվաղություն է գալարվում, ինչպես է ժողովուրդ այլանդակվում: Այն փոքր լուսանցքը, որտեղից արդարության լույսը պիտի խփեր, այդ խոռոչից ինչ ճիվաղներ դուրս թռան, երբ

կարող էր լինել բացարձակ անարյուն, և կարող էին ժողովուրդները խաղաղ գոյակցել:

Եթք թուրքերը պատռել էին ուզմաճակատը, և տագնապն ընկել էր Թիֆլիս, որովհետև կովկասյան մայրաքաղաքի դռներն այլս թվում է բաց էին, հայերը պատգամավորություն կազմեցին՝ դեպի փոխարքայություն, տեսնեն Կովկասի իշխողն ի՞նչ է ասում: Կովկասի իշխողը բեռները կապել էր արդեն, կոմսուհին՝ Վորոնցովա-Դաշկովան, ծնկները ծեծում էր՝ «Վո՛յ մե, ի՞նչ է լինելու, հասած աղջիկներ ունեմ, Բորչալվի թուրքերը գալիս են»: Հուսանք, որ Բորչալվի թուրքերը հիմա էլ Միության մայրաքաղաքի դռներն են ծեծում, և Էնտեղի տիկինները նույնպես հասած ու դեռահաս աղջիկներ ունեն: Մեր ցավը գուցե այդպես հասնի նրանց: Այս բոլորը Կենտրոնի, Գորբաչովի մեղքն է և՝ ծանր մեղքը: Իրենց Էնությունը նրանք իրենց լեզվով ավելի շուտ մատնեցին, քան մենք կհասկանայինք՝ սաղրիշ: Պարզ աչքից էլ պարզ խնդիրը իսկապես սաղրչորեն շհասկանալու տվին, աղավաղեցին, աղարտեցին, աղտոտեցին, խնդրի լուծման իրավասուներ ոգեկոչեցին և ապա վկայակոչեցին իրենց իսկ ծնունդը՝ աղրբեցանական ֆակտորը: Արցախն արցախցիններինն է, իսկ իշխողներն ահա այդ երկրի ու նրա բնակիչների մասին որպես անտեր հոտի կամ այգու խոսեցին: Իշխողներին հասկանալը դժվար է, կովելը՝ ավելի քան դժվար: Հիմա արդեն «թիկնապահ ողջ գվարդիայի» ներկայությունն այստեղ պարտադիր է, այլապես «մեկմեկու արյուն ենք խմում»: «Արցախ»-ներ «այնտեղ Անդրկովկասում» միշտ պիտի ծխան, և Կենտրոնի հրշեցները միշտ պիտի մարեն ու բորբոքեն, բորբոքեն ու մարեն՝ ապահովեն դատախազի իրենց կայուն ներկայությունը:

– Դուք ասացիք, որ Կենտրոնն ու Գորբաչովն են մեղավոր մեր վիճակի համար: Գորբաչովն՝ իր նախորդները ևս, շատ փոքր են արվածի դիմաց, նրանք կենդանի պատվանդաններ ունեն իրենց «սապոգների» տակ, ինչո՞ւ անընդհատ մեղքի առաջնորդներ ենք փնտրում, ինչո՞ւ առաջին հերթին չենք խոսում այն ուժերի մասին, որոնք մարիոնետներին շարժման մեջ են դնում:

– Մարիոնետին շարժման մեջ դնող այդ ուժերն են՝ ոռոսական շովինիզմը և ներքին թուրքական շովինիզմը, որոնք զոնե մեր վերաբերմամբ խոր համաձայնության, կարելի է ասել, դաշինքի մեջ են – բավարարված ես: Նրանցից ոչ մեկի դեմ Գորբաչովը, որքան էլ խոր դեմոկրատ լինի, մեր կողքին չի կանգնի:

Մեր հույսը ամբողջատիրության բերած սոցիալական շարիքի ակներև

ստուգությունն է. դա այնքան է իրական, ծանր ու ստույգ, բուն կյանքը դա այնպես է քայլայում, որ իրենց հայրենիքների՝ թուրքալեզու և ոռու ամենաերդվյալ հայրենասերներն անգամ ամբողջատիրության զորաբանակային բարիքները մերժելու են և արդեն մերժում են: Դա մասնավորապես լավ են հասկանում աղբքեցանական ազգայնականները. վաղը, երբ ամբողջատիրությունը քայլայված և սեփականատիրությունը վերահաստատված կլինի, նրանք չեն կարող իրենց տեղերից որևէ հայի տեղահան անել՝ ահա թե որտեղից է սկսվում հայաթափական նրանց տենդը:

– Մարիոնետների շարժման ներդաշնակությունն ամենախն չխաթարվեց, երբ շարժող ուժերից մեկը՝ տարատեսակով ազգային ճակատ կոչված, մարդախնդիր մատների ծայրով դիպավ Կենտրոնի քյուրեղապակյա բաժակին. այդ բաժակից ուղղակի դողանջային համազարկ դուրս քոավ:

– Մի քիչ այլ պայմաններում ողջունելի պիտի լիներ ժողովրդական այդ զանգվածների ընդվզումը, իբր հանուն նոր կյանքի, և Կենտրոնը պետք է լիներ հետադեմը, բայց ինչպես բոլոր բազմազգ երկրներում՝ շարժումը սայթաքեց և ընկավ ազգամիջյան հարաբերությունների խորխորատ, հակահայիզմը դարձավ այսօրվա նրանց նպատակը, թույլ դիմադրության ճանապարհը հրապուրեց նրանց, իրենց մտքի կենդանական բնագդով նրանք շհանդգնեցին սլաքն ուղղել այլ տարրերի դեմ. Բարվի-Սումգայիթի կոտորածներն այդպես առաջացան: Կենտրոնին իր հերթին թվում էր, թե հայերի «փոքր» զոհողությամբ առայժմ կկասեցնի թուրք ազգայնամոլության հեղեղը, այլև նրա հետ դաշնակցության հունի մեջ կմտնի: Այդ կոմպրոմիսը ինչքան է հեռանկարային՝ իրենք գիտեն, առայժմ մեզ լավ տեսանելի է, որ նրանց սոցիալ-քաղաքական շարժումն այլանդակություն է: Այս ֆոնի վրա այն, ինչ ռեակցիոն պիտի լիներ՝ երեկով կարգուկանոնը, չինովնիկները, ստալինականները՝ ավելի դրական գոյություններ են, քան այսօրվա այլանդակված-աղավաղված վերակառուցողականները: Կենտրոնի ձեռնահասությունը պիտի լիներ օրվա խնդիրը նույն օրը և տեղերի պրոբլեմները տեղերում լուծելով՝ երկիրը խաղաղ վերակառուցման ճանապարհին դներ, տարբեր հայրենիքներն իրենց ժողովուրդներին հանձներ և գուրգուրար ազգերի կոնֆեղերացիայի վրա:

– Այդ ճանապարհը յոթ սարի ետևում է: Իսկ ուրիշ ճանապարհ հեղաշրջման միջոցով:

– Ես հեղաշրջումից վախենում եմ: Ինձ համար՝ եթե անգամ Ռահսա

Մաքսիմովնային մի բան պատահի, ես այդ արյունից սարսափելու եմ:

- Մենք՝ մեր քրիստոնյա վախով, իսկ գործը դրանից առաջ չի գնա, երկրի վիճակը չի լավանա և, հնարավոր է, որ քաղաքական գիտակցության եկած մեր այս տարրերն իրենց ինքնազիտակցության պահն օգտագործեն:
- Ես ամենազետ չեմ, բայց ինչքան կարողանան երկիրը հեղափոխություններից և հեղաշրջումներից հեռու պահել՝ փառք իրենց, այնքան լավ կյանքի և մարդկության համար:

– Դա գրողի, մարդասերի Ձեր հայացքն է:

- Չէ, գրողի իմ հայացքը չէ, իրականություն է: Դրսի շատ ու շատ երկրներ արդեն տասնամյակներ ու նույնիսկ հարյուրամյակներ խաղաղ առաջընթացի մեջ են շնորհիվ այն բանի, որ ամենօրյա հեղափոխությունների, ամենօրյա նորոգումների, վերակառուցումների մեջ են, պայթունակ իրավիճակներն ու պայթյուններն այդ երկրներում բացառվում են անընդհատ:

Խոստովանեմ, որ մի տասնիննա տարի առաջ ինձ այնքան էլ նախանձելի վիճակում չքողեց ամերիկացի իմ ծանոթ հայուիի գրեթե աղջնակը. քոլեզի ավարտաթուղթը գրելու համար այստեղ էր, ուզում էի իր երկրի իմ գիտակությամբ աշքի ընկնել, բայց իմ ամբողջ նորոյթը նրա համար արդեն շատ հին էր. «Ֆոլքները: Ան մեռա՞վ: Մեռա՞վ: Ափդայքը այլևս 45 տարեկան է, կարծեմ 45 տարեկան է, ան ալ մեռավ»:

Ուրեմն կեցցե բողբոջը, կեցցե քրթիոր, որ ամեն օր ծնվում ու խփվում է:

Անընդհատ ծնունդի պիտի ներկա լինել և՛ գեղարվեստում, և՛ կյանքում: Պիտի անընդհատ թռթափենք մեր մտքին ու զգացմունքին կարծրացող ժանգը: Եվ շատ առումներով դրսեցիները պետք է մեզ ուսուցիչներ լինեն:

- Կարծես թե իրապուրում եք այստեղից մեկնողների երևակայությունը:
- Ես չեմ կարող գնացողներին անիծել՝ իրենք են իրենց կյանքը տնօրինողները, բայց նաև՝ պաշարված այս միջնաբերդից ամեն մի հեռացում ես դավաճանություն եմ համարում: Բայց պետք է տեսնել, որ մտքերի այս հեղափոխությունը մեզանում հենց այդ Ֆոլքները, Սարոյանը, Դալին արեցին, դիկտատորի պատվանդանը մեզանում Մարկեսը քանդեց: Դուրսը վիթխարի ծառայություն ունեցավ մեզ համար՝ հեղափոխիչ նշանակություն. պատահական մի արտահայտություն, մի ժեստ, մի ծամածողություն գալիս, գաղափարախոսական մեր ողջ կեղծիքը մերկացնում էր:
- Այսօրվա մեր իրականության լեզվով ասած, Դուք Ձեր բոունցքը բարձրացնում

Եթ՝ ի համերաշխություն հոգևոր հեղափոխությունների և նույն բոունցրով մերժում բոլոր քաղաքական հեղափոխությունները:

– Թերևս:

- «Անշմար, որպես բնրուշ մութի թե» ձեր ստեղծագործության «սարերն» ու «ծառերը» մեղմիկ շոյելով անցնում է Թումանյանը: Զեզ կարդալիս անընդհատ տեսնում ենք Թումանյանին՝ հայոց «դրժար» աշխարհին նայելիս: Դուք շեր փախչում այդ հայացքից, ավելին՝ դարձնում եք սևողուն:
- Ամենահոխորտուն տարիքում մտածեցի, որ «Անի» եմ գրելու, հետո դա մի կողմ ընկավ: Եկա, կանգնեցի, թե «Փոքր Մհեր» եմ գրելու. այդ տարիքում դեպի վաղը շես նայում. մտածում ես ծիածանագույն հեռուների, անցյալի նոստալգիական կանչերի մասին՝ քրոնիկոնների գեղեցկությունը հմայում է. մի խոսքով՝ հեշտ հաղթահարելիին ես գնում, այդ կանչերի մեջ «Փոքր Մհեր» մտածվեց, զուգահեռ մտածվեց՝ «Թումանյան» եմ գրելու, փոքր սխեմաներ կազմեցի, մեկ էլ տեսնեմ Թումանյանն ու Մհերը նույն են բացարձակապես. և՝ պարտությունը, և՝ քարայրը, և՝ մահը. և տեսա, որ «Թումանյան» շեմ գրելու: Առհասարակ դեմ եմ, որ արդեն կայացած անհատականությունների մասին բաներ գրվեն, Աստծո, Ժողովրդի թե հեղինակի շանքով է կայացել այդ անձը՝ կայացել է արդեն. ասենք, Անդրեյ Բոլկոնսկին և, ասենք, Շովիաննես Թումանյանը. Թումանյանի վրա աշխատել են Բաֆֆին, Արովյանը, Թիֆլիսը, Մարիամ Թումանյանը, Դսեղը, «Գիքորը», մի խոսքով՝ կայացրել են: Անդրեյ Բոլկոնսկին Տոլստոյի շանքով է կայացել, իրականության մեջ երկուսն էլ կան, ուրեմն կարիք չկա, որ ես կրկնեմ: Եվ կարծեմ, որ կայացած անհատականությունների մասին բոլոր ձեռնարկումներն ի սկզբանե դատապարտված են ձախողումների: Կրկնություն են: Հրաժարվելուց հետո տեսա, որ ոչ թե նման Թումանյան եմ երբսէ ստեղծելու, այլ ամեն անգամ նրանցից մի նշխար եմ նետելու իմ շարադրանքի մեջ՝ ընթերցողի միասնական շանքով, ընթերցողի երևակայությունը ևս հրապուրելով՝ նրա պայծառ կերպարն արծարծելու:
- Որպես ընթերցող պետք է ասեմ, որ դա Զեզ հաջողվում է, Դուք իրոք Ժողովրդին եք հանձնում Թումանյանի ձեր բաժինքը: Արտասահմանցիությունը ձգում էր մեր սերնդին, մենք գրեթե մոռանում էինք Գիքորին (նա մեր հասարակարգի ծնունդ չէր, նրանց ծնում էր կապիտալիստական հասարակարգը), բայց այսօր ինձ նման շատերը դեպի Թումանյան են գնում նաև

Ձեզնով: Շնորհակալություն: Սա այսպես. իհմա Դուք չե՞ք զգում, որ Ձեզ հակադրվում եք. գեղեցիկի իմ զգացողությունը մի պայծառ ժպիտ ունեցավ Ձեր խոսքի այն պահին, երբ համեմատեցիք Թումանյանին և Բոլկոնսկուն որպես կայացած մեծություններ. օգտվելով Ձեր իսկ համեմատությունից՝ ուզում եմ իշել Ալխոյին: Ալխոն ևս կայացել էր, նրա կողքին հայտնվեց Աղունը, հետո ծանր ու մեծ եկավ Տերը, նրանք բոլորը «քեռաձիեր» էին, դե եթե մեկը կայացել էր, մյուսն ինչո՞ւ եկավ:

– Ուրեմն, 62-ին մի գործ գրեցի, մի հարյուր էջ մերենազրեցի, լավ բաներ կային, բայց որպես ամբողջություն չեր կայացել, և ես տեսա, որ մեկ ու նույն նպատակին պիտի մոտենամ տարբեր տեղերից՝ զուգորդումներով, մի տեղ դա ձի կլինի, մի տեղ՝ Աղուն...

– Չի՞ ստացվում, որ Դուք Բիտով «ճշմարիտ արվեստագետի» նման «տուն» եք կառուցում:

– Ինձ ավելի շատ անտառի կերպարն է սիրելի:

– Ետ դառնանք կրկին դեպի Մեծ լոռեցին. ի՞նչ էր անելու այսօր նա:

– Այն էր անելու, ինչ որ իր հար ու նման վիճակում արեց՝ որդուն դրեց ճակատի առաջին գծում ու զոհեց, եղբորը դրեց ճակատի առաջին գծում՝ զոհեց, տարիներով ձգձգվող հիվանդությունը անմխթար վիշտ դարձավ ու խեղդեց իրեն: Ինքն այն էր անելու, ինչ մեզնից յուրաքանչյուրն այսօր՝ իր ժողովրդի հետ պիտի տապակվեր: Այսօր, երբ մեր ժողովուրդը մենակ է թողնված ևս խավարի մեջ, այդ նաև իր լավ կողմերն է բերում՝ հոգևոր ինքնավարություն, հոգևոր անկախություն, աշխարհածանաշում, ինքնածանաշում և, հնարավոր է, որ այսօրվա սերնդի մեջ առաջանան էն տղերքը, որ 70-ամյա դիմազրկության տարիների վրայով փոխկանչի մեջ մտնեն իրենց նախնու հետ, որ երբեմն 50, երբեմն 500 ձիավոր հետևը զցած՝ իր սպիտակ դրոշը՝ խաղաղությունը, պարտադրում էր թշնամուն, և դա խնդրարկուի բանագնացություն չեր թշնամու ոտք, նա խսկապես իր խաղա-դությունը պարտադրում էր:

– Երբ կարդում ենք արտասահմանյան ամսագրերի կամ, ասենք, վերջին շրջանի «Լիտերատուրնայա գաղետային» տված Ձեր հարցազրույցները, տեսնում ենք՝ հայ իրականության մեջ այդպիսիք չկան, Ձեր հարցազրույցը դեռ չեք տվել մեզ: Ինչո՞ւ:

– Այն դիտողությունը, որ ես «Ամերիկայի ձայն» ուսդիկայանի հայկական բաժնի վարիչին արեցի, իհմա քեզ եմ անելու. չեք պահանջել այդպիսի

հարցազրոյց, պահանջելիս էլ՝ չեք գորել իմ կարողությունների լավագույնը կորզել: Այլ եք դուք, երբ այլազգի որևէ գործիք եք մոտենում, և այլ եք՝ երբ հայ մտավորականներիս եք մոտենում: Ես պիտի ուզենայի, որ մեզ հետ խոսելիս ձեր պատասխանատվությունը ձեր իսկ առջև ավելի մեծ լիներ, քանի որ դա քշերիս պատասխանատվությունն է հայոց լեզվի, հայ մշակույթի, հայ քաղաքական մտքի առջև: Քո այդ «Լիտզագետայի» աշխատակիցն ինձ հետ իր յուրաքանչյուր հարցազրոյցի վրա մոտ կես տարվա ժամանակ է ծախսել, մի ուրիշը պատրաստի նյութի սրբազրությունն ինձ հետ համաձայնեցնելու համար երկու կամ երեք անգամ Մոսկվայից Երևան է եկել: Դու միայն ճանապարհի, օտարության տհաճությունը պատկերացրու: Քո զալուց առաջ թերթում էի «Ազդակի» բացառիկը: Դու տես այդ տղաների լրագրական կուլտուրան, ի՞նչ հոյակապ սերունդ է՝ ուղղակի իսկական ազգային հպարտությունը դա է, կարող է բեյրութի իր անցենցուր թերթում ինչքան ասես հայինի թուրքին. Հի հայինում, իրեն չի աղտոտում. դա մարդկային հրաշալի հատկանիշ է, աշխարհին հոր պես նայելը, որ իր դրսնորումն է գտնում նաև ու առաջին հերթին հայ գրողիս, լրագրողիս մեջ: Հիմա կարո՞ղ եմ թարմ օրինակի վրա ինձ հակասել.

Վահարզադեն «Սվոբոդայով» հայինել է հայ իմ ցեղը՝ իմ կանաց, իմ մեծին ու փոքրին, իմ աղջիկներին, բեր ես Էլ իրեն հայինեմ. ես չեմ հայինելու, նրա ժողովուրդը շատ ավելի իմ ժողովուրդն է, քան իրենը:

– Տեսնում եք, մենք չենք հայինում. նստել մարդկայնության բարձր արողին՝ անընդհատ կործանվում ենք: Մեր մարդասիրության երեսից Հայաստանը դարձել է մեջքը ջարդված քարտեզի գիծ: Ես, Դուք հավատացյալներ չենք եղել, քայց ի ծնե՝ մեր գեներով քրիստոնյաներ ենք, մենք Էլ արդեն կայացել ենք, իսկ մեր հողերը չկա՞ն:

– Ատելությունը, դաժանությունը հաղթանակ շեն ունենալու: Երբե՞ք: ΩΣ Մի կասկած չպիտի լինի՝ մենք առաջ ենք զնում, և մեզ ընդառաջ է զալիս քաղաքակրթությունը. այսօրվա մոայլ, ծանր, ամպու եղանակը, դրսի այդ գրգոհիչ լուրերը մեզ հունից չպետք է հանեն, քաղաքակրթությունից մենք եկել և զնում ենք դեպի քաղաքակրթություն:

– Բայց չէ՞ որ ահոելի կորուստներով ենք զնում, ինչքան քիչ ենք մնացել. Հի՞ զա այն պահը, երբ քաղաքակրթության ճամփով մի քանի հոգի զնան:

– Մենք կորուստներ, այն Էլ վիթսարի, տվել ենք այն դեպքերում, երբ մեր ձայնով շենք խոսել, մեր գործը չենք արել, երբ պարել ենք ուրիշի դուդուկի տակ:

Քարոյականության ճակատում այսօր նոյ-նիսկ վիթխարի կորուստներ ենք տալիս, ինչպես խորհրդային բոլոր ժողովուրդները, քայց նորից պիտի ասեմ՝ դա մեզ շպետք է աղտոտի, որովհետև շաղտոտվածներին է ոչ թե երկնքի, այլ երկրի դրախտը: Բոլոր դեպքերում իմ ընկածը, իմ գորավարը, իմ գլուխկտրողը (Անդրանիկը մի գլուխ այնուամենայնիվ կտրել է), իմ աղարտավորն ու անաղարտը ավելի քարձը մարդիկ են, քան ուրիշների նմանատիպները, իրենց անկման մեջ իմոնք քարոյականության հետ հարաբերվելու մի եզր միշտ պահում են:

«Դանթեական առասպելն» անշուշտ հիշում ես. այնտեղ հայոց մեր եղեռնն է, քայց թուրքի, քրդի հիշատակություն չկա: Իմոնք այդ են՝ իմ քանաստեղծը, իմ գորավարը, իմ շարքայինը, իմ ազգայնամոլը... բոլորը: Մեր թշնամին ասես ոչ թե այսինչ ազգության այսինչ գործիչներն են, այլ արտահասարակական ու արտամարդկային ինչ-որ շարիք, որ ուզում ենք դատել ու հեռացնել:

Չորավարը նա է, ով պաշտպում է ոչ միայն քո, այլև թշնամու քանակում: Կարող է պատահել, ասենք, պատմության խաղալիք՝ քո գորավարը դառնա նրա գորավարը. գորավարը պիտի երգվի նաև թշնամու քանակում. իսկ եթե նա եղավ քո քանակի աստվածը և մյուս քանակի դահիճը, այդտեղ արդեն մարդն ու մարդկայնությունը վերացան: Իմ Անդրանիկը այդ քարձը առարինությունների գորավարն էր, իմ Չառւշը երգվել է և՛ քրդերից, և՛ իրենցից՝ թուրքերից: Ենվերին իրենց թաքուն նկուղներում նրանք թերևս փառք են տալիս, քայց այդ կնամարդը իմ ժողովրդի դահիճն է: Իսկ եթե այդպիսի գլխակեր մեկն ունես, քո պատմության մեջ նրան դեր այնուհանդերձ հատկացնելով՝ նրան ժողովարան չես բերում, չես հանում Եվրոպա կամ Հայաստան որպես մարդասիրության տիպարի:

- Ամաշում-շոքում ես Ամերիկայի առաջ, պաղատում՝ չի՛ եղել, հավատա՛ չի՛ եղել, ասա՛, որ չի եղել, շոքած աղաշելիս էլ արյունոտ դանակդ գրպանից գլուխը հանում է:
- Այո, մարդն ուղղակի կարող է ընկնել մինչև անմարդկայնության հատակները, քայց երբ գիտակցման-գնահատման ժամանակն է գալիս, երբ անասունի պահից քարձրանում է ասունի ժամանակ՝ չի ուզում տեսնել բռնաբարվողին ու մորթվողին՝ որ ինքն է արել, սրափության պահին չի ուզում իրեն անասուն տեսնել, չկա՛, չի՛ եղել:
- Նրանք դարերի մեջ չեն կարողանում քաղաքակրթվել, կարծես ծնվում են՝

հուղա՞ ասեմ, սատանա-մարդակե՞ր. պիտի լինի՞ մեկը, որին նրանք ուտեն: Քրիստոսի մեր մարմինը հանձնում ենք նրանց, որ կրկե՞նք աշխարհի քաղաքակրթությունը, կարծես զնում ենք դեպի այն զաղափարը, թե մեռնելն ավելի լավ է, քան սպանելը:

- Զգորգութենք այդ միտքը. Երբեք էլ այդքան ոչ անզեն ենք եղել, ոչ ինքներս մեր նկատմամբ այդքան դաժան:
- Բայց երբ պահը գալիս է, Դուք ո՞րն եք ընտրում՝ մեռնողի՞, թե՞ սպանողի հավատամքը:
- Ապրողի՛: Միայն ապրողի: Իմ թոռը պիտի պապ ունենա, պապը Ստամբուլի քազարից նրա համար զմրուխտի մատանի է քերելու, նրա հարսանիքին պար է գալու:

Մյուս կողմից էլ Նիշշեի միտքը ո՞նց է՝ մուրացկանին ոչնչացնել է պետք, որովհետև եթե գրոշդ նետեցիր, նրան իհարկե փշացրի՛ր, բայց առաջին հերթին քեզ փշացրիր, որովհետև քո մեջ աղա, պարոն, իշխան դաստիարակեցիր: Ինչո՞ւ, ես էդ ո՞վ եղա՛ որ մեոցվելու, սպանվելու միտքն ինձանում կրթելով՝ ինձ խոտաճարակության դատապարտեմ և նրան էլ մարդկանց ճակատագրերի տնօրեն կարգեմ:

Ապրել, միայն ապրել՝ հավասար, հարգանքով: Նա կա՞, թող իր համար լինի, բայց սահմանս չպիտի տրորի, թող զորանա, բայց ոչ երբեք իմ հաշվին, իր սուրը թող իր ոսկորի վրա սրի և ոչ իմ:

Այս առումով, թերևս, պետք է Նիշանովին, Լիզաշովին ցանկալ, որ իրենց մայրը, կինը, քույրը հայտնվեն մեր ծեծվածների ու լլկվածների վիճակում, այդ դեպքում ցավը գուցե տեղ հասներ, չնայած նրանք այնքան մեռած գոյեր են, որ իրենց քրոջ ցավն էլ չի հասնի նրանց:

– Աստված ցավ չհասկացողին, ուրիշի ցավը չկիսողին՝ ցավին արժան չի անում. բոլոր դեպքերում մենք քրիստոնյաներ ենք, և մեր քրիստոնեության մեջ անեծք չկա, նաև որ՝ խեղճությունն է անեծք քերում՝ չխեղճանա՞նք:

– Այո՛, չխեղճանանք. Երկու խոշոր տղա ունենք, երկու բարձր մարդ՝ Թումանյան և Չարենց (Սարյանին, Սարոյանին, Խաչատրյանին... մյուս շատ անմոռանալիներին մի բոպե մոռանանք). այնպիսի հանճարներ, որոնց գործում ուղղակի անեծք ծորող նյութը անեծք չի կորզում, այլ հպարտ վիշտ է սփոռում՝ իշխողի-տիրակալի.

Անխոս հայացքով իրար թաղեցինք,

Իրար հոգու մեջ զերեզման մտանք...

– Թող ոչ մի զոհ չպահանջվի ինձնից բացի,

Ուրիշ ոտքեր կախաղանին թող մոտ չգան:

Ահա և հասունացավ հարցը. գիտենք, որ Աստվածաշունչը մարդկային մշակույթի մեծագույն կոթողն եք համարում, Դուք զգո՞ւմ էիք, գիտեի՞ք, որ կզան այսպիսի ժամանակներ, երբ գրեթե ողջ հայ ժողովուրդը, «քեռնավորված ու հոգնած», երեսը կդարձնի դեպի իր սկիզբը՝ իր բաժին երկինքը, մաքրության ու փրկության սպասելիքով: Դուք հավատացյա՞լ եք:

– Ես լուսավոր մենատների, մաքուր այգիների, առողջ երեխաների, հմուտ բանվորների, գիտակ բժիշկների, անպիղծ բանաստեղծների երկրին եմ հավատում: Մարդու մեր գործը մեր կարեցածի չափ անթերի անենք և նոր միայն փրկության ու փրկչի անունը հիշենք:

– Իսկ եթե ծնվեիք այնպիսի հասարակարգում, ուր մարդիկ կոմունիզմի հաքեր կուլ չտվեցին և հավատքի առաջ սպասավոր մնացին, հայալեզու մնացին՝ ի տարբերություն հարևան հանրա-պետության մեր ազգակիցների:

– Բայց «դրսում» հարցի մյուս երեսն էլ կա՝ դու քո կեղևից դուրս գաս՝ ո՞ր աստծու հանդերձի մեջ մտնես: Օտարության ոեժիսի մեջ՝ չեն ուզում լքել իրենց հորենական տունը՝ իրենց կրոնն ու լեզուն: Ապագայում այստեղ էլ չենք լրի:

Աղորեցանի և Միության այս հակահայիզմը մեզ ու մեր հայրենակիցներին միայն մի բանի են մղում՝ մեզ համար «օտարություն» դարձնելով վիթխարածավալ այս ամբողջ երկիրը՝ մեզ վերադարձնում են մեր ազգային կեղև: Տեղաշարժերը մեր սոցիասարակարգում և բուն հասարակարգի տեղաշարժը մե՛ր ապագայի օգտին են՝ Միությամբ մեկ նորից են ծաղկելու մեր գաղութները, «ամերիկացիներ», «պարսիկներ», «քեյրութցիներ» ենք ունենալու արդեն Միության մեջ:

Կրոնի այբուրենն ի սկզբանե եթե ինձ տրված լիներ, ես պատրաստ կլինեի քո հոգեւոր զրույցին ընդառաջ գալ կամ չգալ, իսկ այսպես՝ անտեղյակների խոսակցություն է: Դու պատահակա՞ն ես համարում, որ ահա մեր սերունդը Նարեկացի ընկալելու անընդունակ էր: Կուզենայի, որ իմ զավակները դրանից գերծ լինեին, որ մեր մշակույթի այբուբենը լրիվորեն գիտենային:

– Երբ Դուք «ոչ քառասուն տարեկան էիք և ոչ էլ քանիհնազ, այլ ուղիղ Ձեր տարիքին էիք՝ ե-րե-սուն», համարձակորեն մերժում էիք Անտոնիոնիին և ծշում, թե՝ ո՞չ, մարդը մենակ չէ այս հանրա-կացարանային երկրում: Ապա, երբ Դուք ոչ

քառասուն էիք, ոչ Էլ երեսուն, այլ ուղիղ քառասունինգ, գրեցիք «Տերը» ու ասացիք. «Մի օգնական չունեցավ իմ ախալերը, ժողովողի թիկունք իմ ախալերը...»:

Ուստոմը խոր ցավով ասում էր՝ «որ մենք ենք ասում՝ ուզում ենք, մատաղ, Անդրանիկ զորավար լինենք, բայց ոչ ետևներից եկող ժողովուրդ ունենք, ոչ Էլ առաջներս՝ թուրք թշնամի»: Թվում է, Դուք «Տերը» վիպակում վրիպել եք ինչ-որ չափով. այսօր Ուստոմ-Անդրանիկը և՛ ետևից եկող ժողովուրդ ունի, և՛ առջևում՝ թուրք թշնամի. իհմա ի՞նչ է անում և մտածում նա:

– Միեր Փոքրը մեր զրոյցի մեջ հիշատակվեց: Գիտե՞ս, ինձ միշտ թվացել է, և այդպես է, թե Դավթի գործը Միերի կովից հեշտ է. անճոռնի, ահոելի, բայց նյութական ու իրական Մելիքի փոխարեն թշնամին Միերի առջև նոր կերպարանք է առել՝ որ անյութ ու անորսալի է, որ խփում է, բայց չի խփում, հալածում է և չի հալածվում:

Թուրքը՝ թուրք, և թուրքը մեր ամբողջ երկինքն անցյալից մինչև ապագա բռնել է, բայց մենք մի որևէ հայդուկի չափ ազնվորեն միամիտ էինք լինելու, եթե գոնե չփորձեինք կոահել այն անորսալին, որ թուրքին հայի և հային թուրքի թշնամի է անում:

Մեր դժբախտությունն է, որ անմարդկային ատելության քառար մեր մեջ ամեն անգամ հունցվում, գալարվում և թուրքի կերպարանք է առնում՝ իր այլ ու ավելի համոզիչ կերպարները վստահելով այլազգի գրողների, փիլիսոփաների, մտածող մարդկանց:

Այս ամեննեին Էլ չի նշանակում, թե ճգնաժամային պահերին մենք պետք է երես դարձնենք թուրքի այդ ստոյգ սփաթից և սևեռվենք ինչ-որ վերին, վերացական թշնամիների: Չե՛նք կարող, անհնա՞ր է, ճակատազրի չափ պարտադիր է: Իմ Ուստոմն այսօր թերևս մեր և մենք Էլ իր խոսքն էինք ասելու. «Հաա՛տ, նա՛նը. Թալեարի թոռ, կապածդ ջրում թեզ խեղդիլ տենք. մարդկությունը սովորովի չի, բայց մարդուն ընտելանալ պտես»:

– Ձեր գոյության մի մասն են կազմում սցենարներն ու ըստ նրանց նկարահանած կինոնկարները: Իմ կարծիքով՝ դա նման է ջրիորի, ուր իշեցված է դույլը, բայց բարձրացնող չկա. Չո՞րն է սառած, որ տեր չեն կանգնում, թե՞ դույլը վերև բարձրացնողի ձեռները չեն զորում:

– Գրվեց «Մեռելալոյս» վեպը՝ մի 150 էջ, կիսատ մնաց, ասացի ինձ ավելի պատրաստեմ ու սկսեցի պատահականորեն «Տերը» գրել, «Տերից» Էլ

արծարծվեց համանուն կինովիպակը. զուտ նյութական կարիքն ինձ մղեց դեպի այդ արկածախնդրությունը, «կինոշնիկներին» չեմ սիրում, մանավանդ մերոնց՝ կիսաս ժողովուրդ են: Հատկապես մերոնց եմ ասում, որովհետև գրողներից ավելի ազգային առաքելություն իրենց էր տրված, 250 միլիոնանոց համախորհրդային դահլիճի հետ անմիջաբար հարաբերվելու հնարավորությունն իրենց էր տրված, տրված էր և շհարաբերվեցին. աշխատասեր, արդարամիտ, բանիմաց, ներող, համբերող, տառապած ու դարձյալ մեծահոգի, դարձյալ մարդասեր ու լավատես հայի կերպարն այսօր չկա միութենական ու համաշխարհային կինոհրապարակում, և կենտրոնական հեռուստատեսության սադրիշների համար այսօր իհարկե հեշտ էր լինելու նման ամայի հրապարակ նետել հայի իրենց հորինվածքը:

Եվ ինչ շատ ու հիանալի «նյութ» են փշացրել՝ համարիր անցյալի ու այսօրվա ամբողջ հայ գրականությունը: Պտուղ չի տվել նաև իմ «կինոգործը» և կինոյն մեզ համար մի լավ բան անելու իմ մոլի ցանկությունը:

– Ես համաձայն եմ Զեզ հետ: Զեր գրականության սիրահարն եմ, բայց եթե անկեղծորեն ասեմ անձնական կարծիքս, ապա Զեր գրականությունը ավելի վստահ ու հստակ է քայլում, քան ձեր սցենարական «գործը»: Այս, ինչ այնքան սիրուն էր Բակունցի մոտ («Միրհավ», «Այս կանաչ-կարմիր աշխարհը»), Զեր գոչի տակից կարծես փախել է: Գեղեցիկը, հոգու գաղտնիքը կողպել էր Բակունցը՝ օգտագործելով ընթերցողի երևակայությունը: Ընթերցողի մեր գաղտնիքը Դուք աշքառ էիք հանել, ինչո՞ւ:

– Ես գրելուց հետո երկար զուրգուրում էի, որ եթե օրինավոր մարդու ձեռք անցնի սցենարը, ահա Էս-Էս բաները կհավելեն, չհավելեցի, բայց նույնիսկ եղած սխեմայով կարելի էր լավ ֆիլմ նկարահանել: Բակունցը գործը տարել էր այլ պլանով՝ հայ փակ գյուղում մի պահ մի շող է խփվում. իր ժամանակների ասկետիկ ժուժկալությունը պատկերացրու հապա մի, երբ փակ հայ կինը, բողոքի պես, մի անգամ բացվում է: Լկտի ու ցինիկ մեր այսօրվա աշխարհում ես բոլորովին հակառակն էի արել:

– «Մենք ենք, մեր սարերը» լավ ֆիլմից հետո ասպարեզ իջավ «Աշնան արևը», հետո՝ «Տերը», որի առաջաբանում (ամսագրային տարբերակ) Բազար Արտեմի առջև կանգնած Համբոյի նման խնդրում-աղաչում-շատ ուզում եք, որ դա էլ չփառացնեն. ինչպես եք ընդունում նման աղավաղումները (շնայած լսել եմ, որ հիացած եք «Աշնան արև» ներկայացմամբ):

- Չէ՛, հիացած չեմ, վկաներ-բաներ ունեմ:
- Իսկ ինչո՞ւ նախօրոք այդ աշխատանքներին չեք հետևում, թեկուզ, ասենք, գնայիք նկարահանման հրապարակ, մի նայեիք, մի ուսները թփթփացնեիք, բաներ հուշեիք, եթե հարկ լիներ, հենց տեղում Էլ նեղանայիք ու նեղացնեիք:
- Մարդկանց վիրավորելը հեշտ չէ: Հանդիպումներից մեկի ժամանակ հարցրել են, թե թերությունս ո՞րն եմ համարում, ասել եմ՝ ներողամտությունը: Այո՛, պիտի նեղանայի ու նեղացնեի: Չեմ արել ու ամեն անգամ քթերից է եկել: Մյուս կողմից Էլ՝ անհնար է: «Չեխերենիդ ինչո՞ւ չես հսկում», «ոուսերենիդ ինչո՞ւ չես հսկում», «ֆիլմիդ գլխին ինչո՞ւ չես կանգնած»... Վերջին հաշվով դա նրանց գործն է՝ ոեժիսորի, թարգմանչի՝ քո գործի նոր տերերի:
- Գործ ես անում՝ արա:
- Պլատոնվ, Պաստեռնակ, Դուդինցև, Այթմատով... Ընթերցողական և քննադատական լավագույն միտքը նրանցով է զբաղված: Ես տեսնում եմ, որ Զեզ գրեթե չեն հիշում: Նացիոնալիստ իմ սերնդակիցների բերանով ասում եմ, որ Զեր արձակի տեսակը մենք սիրում և շատ բարձր ենք գնահատում: Դուք ինչպե՞ս եք վերաբերվում միութենական այդպիսի մոռացումներին:
- Միութենական հրապարակը գիտի հանիրավի մոռացության տալ և ապա նույնքան հանիրավի պանծացնել: Այդուհանդերձ իմ վիճակը միութենական գրական ընտանիքում այնքան էլ վաս չէ, անմիտարը ամրող հայ գրականության վիճակն է: Եթե, ասենք, Սահյանի, Դավոյանի, Աղասի Այվազյանի և դարձյալ մի քանիսի անշուշտ մեծարժեք ստեղծագործության վերաբերյալ մենք դեռ կարող էինք վերապահումներ ունենալ, ապա անվերապահ մի կամ երկու մեծություն ունենք, որ քո այդ հրապարակում չկան՝ Չարենց, Բակունց: Նշանակում է միութենական հրապարակ ասածի հասկացությունը որպես այդպիսին չկա, կա ոուսալեզու գրականության հրապարակ, որի օրինական տերերը թվարկածի հեղինակներն են: Փառասիրությունս անպայման շոյված էր լինելու, եթե իրենց յուրայինների հետ հավասարապես և իմ անունը հոլովվեր, ինչ-որ անզո, վերազգային, վերհայկական դասականի հովեր առած էի լինելու, բայց հուսամ, որ երբեք էլ չպիտի մոռանայի, որ դա «Սպլատիլա նավեկի վելիկայա Ռուս» կարգախոսի իրացման նշաններից է:
- «Քաղցր դեկավարում է աշխարհը», – ասում է Սոլժենիցինը. մեր զրոյցի ամբողջ ընթացքում իրեն տեսցրեց և չտեսցնելով չկորավ Զեր սերնդի սոված (իր

բոլոր նշանակություններով) լինելու հանգամանքը: Մենք՝ մեր սերունդը, այնպես կուշտ ենք:

– Ես իմ քաղցի զգացողությունը չպիտի կորցնեմ, Սոլժենիցինը շարունակության մեջ ասում է, որ քաղցր դեկավարում է բոլոր քաղցածներին, թե քաղցածը գիտակցորեն չի որոշում մեռնել: Որովհետև դավերով լեցուն այս աշխարհում ամեն վայրկյան կարող են քո, որպես ջրի տակ իշած ջրառազակի, խողովակը փակել, խեղդել-չխեղդելով քեզ իրենց երախտապարտ պահել, քեզ իրենց ոտքին կապած հավատարիմ շուն պահել, որպեսզի քո զանգվածից այն թափեն, ինչ իրենք են ուզում, քեզ կոխեն այն վաշտը, որ իրենց դրկած ուղղությամբ է գնում: Եվ ուրեմն՝ դու պիտի այս հողի վրա կանգնած քազմաշնորհ այն մարդը լինես, լինես այն մարդ-պետությունը, ինչպիսին իմ պապն էր, ես ջղուտ այդ կերպարն եմ ընտրելու: Այս երկրաշարժը, թաթարների այս մշտակա ազրեսիան մեր թույլ, մեր անջիկ հաջորդներին այսօր կանգնեցրել է ծանր խնդրի առաջ:

Հայրենիք-Հայաստանը ինձ տվել է իմ ապրած 100 լավ օրի 99 օրը, և հիմա աշխարհի թշնամական կամ խեթ վերաբերմունքը իմ ժառանգներին հետ է մղում դեպի այդ հայրենիքը, և նա նույնպես իր լավ շատ օրերը հայրենիքի վրա է ապրելու:

– Ձեր գրականությունը կարծես մեր սերնդի կարգին տղերքի ճամփեն փակեց, ինքներդ թոհիչը արեցիք և թոհիչը մեծ սահմանագիծ թողեցիք հաջորդներին: Երբ զգում եք, որ Ձեզնից հետո դժվար է նրանց համար ստեղծագործելը, ի՞նչ եք անում: Միրո՞ւմ եք նոր սերնդին:

– Հարցիդ իմաստը չեմ հասկանում: Ինձանից հետո եկածների համար ինչո՞ւ էր ստեղծելը դժվար լինելու: Եթե վաս գրող եմ՝ ուրեմն «անշուն գեղ են ընկել՝ թոռ անփետ ման զան», իսկ եթե լավ գրող եմ... Տերյանից, Բակունցից, Չարենցից, Սահյանից հետո գրելն ինձ համար հեշտ էր լինելու, թե՞ դժվար՝ միայն հեշտ: Մենք ինչքան բուն կյանքի, նույնքան էլ մեր նախորդների ծնունդն ենք:

Գնահատականի ու սիրո մասին. Տերյանին իր հասակակից աղջիկներն ու տղաները գնահատեցին, Թումանյանին՝ նույնպես: Գրողին եթե իր սերնդակիցը գնահատեց ու գուրգուրանքով տվեց հաջորդին, նշանակում է ճշմարիտ արժեքը գտնվել է: Արդար պիտի լիներ, եթե նոր սերնդի տաղանդը հենց նոր սերնդի քննադատ-ընթերցողը գնահատեր:

– Բայց տեսեք, որ մեր երիտասարդները, Տերյանն էլ նրանց հետ, Թումանյանի դուռն են գնացել, Իսահակյանի մոտ Չարենցն է ելել-գնացել ու ասել՝ բա՛, եկել

Եմ:

- Բայց Տերյանի հմայքը Թումանյա՞նն է նշել, Տերյանի մեծությունը Թումանյանի՝ տված չափով է չափվում: Թումանյանը միայն չի խանգարել Տերյանի վերելքին: Աչքերս ու ականջներս բաց՝ նոր սերնդի մեջ ես Աղասի Այվազյան եմ փնտրում, բայց դուք եք նրան մատնանշելու:
- Չուտ կանացի հարց. ես չեմ ասում, որիշներն են ասում, թե Աղունը՝ մեր Աղունն է (իմա՝ ամենաուժեղ կանացի կերպարը հայ գրականության մեջ), ապրի Աղունի ու նրա ստեղծողի արևը, բայց որ մի քիչ էլ դենքն ենք նայում, տեսնում ենք լոբուտում Սոնային՝ Սիմոնի գրկում, Մարիամին՝ Անդրոյի հետ, Մուրադենց էն հարսին էլ քարանձավում՝ Ռոստոսի կողքին (՝), լաշտո Շուշանին... պատկերները կրկնվում են. Աստծո պատվիրանը (մի՛ շնանար) այս կետում խախտվում է մեր աչքի առաջ, բայց Զեր գրչից Զեր ավանդական մարդասիրությունն է ծորում: Աղունը, մեր մյուս կանայք կարդում, մեկ ասում են՝ կպատահի, երկու՝ վա՛յ թե, երրորդ՝ յա՛: Ինչպե՞ս եք վերաբերվում և ստեղծում այդ կերպարները:
- Ես իմ ժամանակի վավերագրողն եմ, իմ մոր ժամանակի վավերագրողը: «Նրանք հունձ էին անում, եզան հետ լուծ էին քաշում, իրենց տղաների թիկունքին, հայրերի տեղ, եղբոր նման կանգնած էին»: Երբեմն իրենք էին իրենց բաժին սերը գողանում, երբեմն էլ ես եմ մարդկային պարզ լոնծայում նրանց լոբուտներում, շոգ օգոստոսների մեջ: Պիտի ուզենայի իմ ողջ գործը մի կույր ուխտագնացություն լիներ առ իրենց մեղսավոր-անմեղ ոտք, քանի որ մենք «Դավիթ», «Նարեկ», Կոմիտաս, Թումանյան ենք ստեղծել, բայց հայոց պատմության ամենամեծ ստեղծագործությունը հայ կինն է՝ աղջնակը, գաղթի ճանապարհի տատիկը, իրենց շքեղ մենատների տիրուիհները... Տեղին պիտի լիներ, եթե այսօր մենք «Մեր մայրերը» խորագրով ընտրանի ունենայինք՝ հայ արձակի ընտրանին հայ կնոջ մասին: Այո՛, մի երկու կերպար ես ստեղծել եմ, մի երկուսն էլ պիտի ստեղծեմ...
- Անվերջ կարելի է զրուցել գրականության շորջ, բայց մեր այս օրը մեզ ձեռով է անում, և նրա պարտադրանքը վաղվա նկատմամբ հայրական վերաբերմունք ունենալն է: Հա՞րկ է արդյոք անընդհատ թշնամի տեսնել հանձին աղբեցանական ժողովրդի: Հիշո՞ւմ եք Սոլժենիցինի մոտ. ստեղծված անելք վիճակից շեշեններին հանում է նրանց ուժեղ պահող, պապերի-սարերի օրենքը: Կենտրոնը երբեք ի զորու չէ լուծելու մեր հարցը, և մենք մեր երկու

ժողովուրդների սարերի-պապերի իմաստնությամբ առաջնորդվելով պետք է կարողանանք այն լուծել:

– Այո. հանդուզն մարդիկ են մեզանից ելնելու ապագա, Կովկասյան ֆեղերացիա պիտի տեսնենք, վաղվա Եվրոպուիս քաղաքը (աստվածահայություն չինի և այս իրականության դեմ աչքերը փակել չինի), երեկով մեր Զուղա քաղաքում ենք տեսնելու, այնտեղ էլ մի խաղատուն և կուշտ ու կոռուզ մեր ջղային տիպերը՝ հայ, քուրք ու պարսիկ, նստել փոքրեր են խաղում: Միասին պիտի ապրենք:

Նիազարա՝ Ամերիկայի և Կանադայի սահմանի վրա կանադական զորավարի արձան է կանգնած, որ ջախջախել է ամերիկյան բանակը, իսկ այսօր ավելի համակիր երկրներ չես գտնի, քան Ամերիկան ու Կանադան:

Բայց մեզ համար այդ ամենը՝ վաղը: Իսկ հիմա գիշեր է, և քանի դեռ մեր արևը չի բարձրացել՝ «բիր-իքի, Կավկազ բիզիմքի» բորենիական կաղկանձ (թաթարների մարշն է, ասում է Կովկասն իրենցն է, թշնամին հայն է), հայակերություն, դավաճանություն մարդկային համակեցության տարրական կանոնին: Եվ այդ ամենը՝ վոազ-վոազ, թաթարավարի, ամենուր ու ամեն օր, երբ արևը բարձրանա՝ գոնե Կովկասում մենք չպիտի լինենք: Անասնապահից մինչև քաղաքագետ՝ իրենք տիրակալության հոգեվարքով են տապակվում, մենք՝ մեր ֆիզիկական փրկության մարդկային հույսով, իրենք մեր չլինելն են ուզում:

Դիմանալ ու դիմակայել է պետք: Եվ եթե բարեկամության կամ բարիդրացիության ձեռք երբեւ պիտի մեկնվի՝ իրենք են մեկնելու: Բայց ես մեզանում չեմ տեսնում որևէ մեկին, որ կարողանա այդ ձեռքը բռնել: Որովհետև այդ ձեռքը հաճախ, շատ հաճախ է խուժում հայոց իմ ապագա և եթե անզամ այդ ապագայի մեջ՝ իմ նախնու և հաջորդի տանը չի զորում ավերել շատ քան, ապա շատից էլ շատ գոնե աղտոտում ու պղտորում, պղտորում ու աղտոտում է:

Հարցազրույցը վարեց Կարմեն ԴԱՎԹՅԱՆԸ

«Ավանդարդ», 16.03.1990 թ.